

a není prokázáno, že došlo k úmluvě mezi žalovanými, žalobci a M., že žalovaní budou mít byt, místo v nájmu jako doposud, v podnájmu a že by tuto vůli žalovaní i jen konkludentně projevili, odnikud neplyne a bezpečně souditi nelze. Žalovaní zůstali přímými nájemníky bytu jimi používaného, a důvod, o který se žalobní nárok opírá, padá. Naleznuv proto odvolací soud na zamítnutí žaloby, posoudil věc úplně správně (§ 503 č. 4. c. ř. s.).

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. července 1926 č. Rv II 395/26. Šrot.

Pro posouzení právní otázky, zda jde o povinného podle § 1 zák. ze dne 31. března 1925 čís. 51 Sb. z. a n., je rozhodující právní poměr, v jakém povinný byl vůči majiteli domu, ve kterém jest byt, v době vzniku exekučního titulu, podle něhož má býti povoleno nucené vyklizení, a nemůže přicházeti v úvahu právní poměr vůči majiteli domu, jak byl před vznikem exekučního titulu.

Eduard W. byl zaměstnán u majitele velkostatku Emanuela C. jako hospodářský správce a užíval jako takový bezplatně bytu v panském dvoře v O. Při provádění pozemkové reformy byl dán k dispozici a obdržel dne 1. srpna 1925 čtvrtletní výpověď ze služebního poměru, který tudíž dnem 1. listopadu 1925 zanikl. K žalobě majitele velkostatku na Eduarda W. a jeho manželku Hildu W. byli žalovaní rozsudkem okresního soudu v T. ze dne 18. října 1926 Cn II 76/26-18 uznáni povinnými zmíněný byt s příslušenstvím do 14 dnů vykliditi a žalobci odevzdati a k mezitímnímu zjišťovacímu návrhu strany žalované bylo zároveň zjištěno, že ohledně tohoto bytu není mezi stranami nájemního poměru.

Na základě tohoto rozsudku byla usnesením ze dne 18. listopadu 1926 povolena majiteli velkostatku exekuce vyklizením z bytu a usnesením ze dne 19. prosince 1926 byl zamítnut návrh povinné strany, aby byl podle § 1 zákona ze dne 21. března 1925 č. 51 Sb. z. a nař. povolen odklad exekuce, ježto služební poměr a tím i právo na užívání bytu zaniklo již před vydáním exekučního titulu a povinní obývají byt bez právního důvodu.

Rekursní soud vyhověl stížnosti povinné strany a povolil odklad exekuce vyklizením a odevzdáním bytu na dobu jednoho čtvrtletí.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vymáhající

strany a změnil usnesení rekursního soudu v ten způsob, že obnovil usnesení soudu první stolice s tímto odůvodněním:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávnění. Rekursní soud sice správně vystihl, že tu jde o zemědělský podnik na půdě zabrané podle zákona ze dne 16. dubna 1919 č. 216 Sb. z. a nař. a že podle § 4 zákona ze dne 31. března 1925 č. 51 Sb. z. a nař. lze povolit odklad exekuce podle § 1 téhož zákona. Dlužno však přisvědčiti soudu první stolice, že tu nejsou předpoklady zmíněného § 1, poněvadž povinného Eduarda W. nelze považovati za osobu tam uvedenou, totiž za zaměstnance s bezplatným bytem. Jak vyplývá z právoplatného rozsudku okresního soudu v T. ze dne 18. října 1926 č. j. Cn II 76/26-18 zanikl služební poměr Eduarda W. jako správce výpovědi již dne 1. listopadu 1925 a od té doby obývá W. se svojí manželkou ve sporném bytě bez jakéhokoliv právního důvodu.

Pro posouzení právní otázky, zdali jde o povinného podle § 1 zákona ze dne 31. března 1925 č. 51 Sb. z. a nař. je rozhodující právní poměr, v jakém povinný byl vůči majiteli domu, ve kterém jest byt, z něhož má býti nuceně vyklizen, v době vzniku exekučního titulu, podle něhož má býti povoleno nucené vyklizení. Nemůže-li tedy přicházeti v úvahu právní poměr vůči majiteli domu, jak byl před vznikem exekučního titulu, jest v tomto případě lhostejno, že povinný Eduard W. byl původně u vymáhajícího věřitele zaměstnancem s naturálním bytem, nýbrž rozhoduje, že zaměstnavatel rozvázal tento služební poměr, jenž se skončil, jak již bylo podotknuto, dne 1. listopadu 1925, a že povinný pak se svojí manželkou obývá v bytě bez jakéhokoliv právního důvodu, jak bylo zjištěno zmíněným rozsudkem, tvořícím exekuční titul pro exekuci nuceným vyklizením, jejíž odložení se domáhá (rozh. n. s. č. 5009).

Nelze-li však povinné považovati za povinné ve smyslu § 1 uv. zák., zamítl soud první stolice právem jejich žádost za odložení exekuce.

Dovolacímu rekursu bylo tedy vyhověti a naříkané usnesení změnit v ten smysl, že se obnovuje usnesení prvního soudu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. února 1927 č. j. R II 44/27-I. Dr. Dostál.